

Uyanmak Nefes Almak

— erem-uluc · 06 Ağustos 2025

"Gözlerimi açtığımda, zamanın kıyısında sürüklenen bir kum tanesi gibiydim. Tavandaki ışıklar, gözlerime çelik bıçaklar saplıyordu; her yanımda ölümün soğuk nefesi geziniyordu, ama ben hâlâ sıcak kanımın damarlarımda aktığını hissedebiliyordum. Vücudum bir ceset gibi hareketsizdi, ama zihnim fırtınalar koparıyordu. Ellerim bağlıydı, sanki bu dünyaya yeniden gelmek bir suçmuş da, cezamı çekiyormuşum gibi...

Doktorların sesleri uzak bir galaksiden geliyordu. 'Duyuyor musun?' diye sorduklarında, aslında 'Ölüyor musun?' diye soruyorlardı. Parmaklarını gösterdiklerinde, sayılar birer işkence aletine dönüşüyordu. Dört mü? Evet, dört. Dört duvar, dört mevsim, dört nala koşan bir atın sırtında kaybolan 30 gün... Göz kırışırlarım, dipsiz bir kuyuya atılan çakıl taşları gibiydi; yankısı kaybolup gidiyordu.

O rüya... Ah, o rüya! Gökyüzü pamuk şekerinden yapılmış gibiydi, denizler ise Tanrı'nın gözyaşlarıyla doluydu. Orada acı diye bir şey yoktu, sadece sonsuz bir huzur vardı. Ama şimdi buradaydım ve annemin gözlerindeki kırmızı çizgiler, ben yokken ağladığını anlatıyordu bana. Elimi tuttuğunda, tenimdeki kablolar birer diken gibi batıyordu; sevgisini bile hissedemiyordum. Oysa rüyamda, bir tek dokunuşla bütün evreni kucaklayabiliyordum...

30 gün. Bir ömür mü, bir an mı? Doktorların başımda konuştukları, belki de benim içimdeki fırtınanın yankısıydı sadece. 'Beyin ölümü bekleniyor' dediklerinde, aslında 'Ruhun nerede?' diye sormuşlardı. Ben de cevap verememiştım, çünkü ruhum o beyaz gökyüzünde süzülüyordu hâlâ...

Şimdi buradayım. Nefes alıyorum, ama ciğerlerime dolan hava, o rüyadaki denizlerin tuzunu taşıyor. Gözlerimi kırıyorum, ama kirpiklerimde artık yıldızlar takılı değil. Belki de gerçek olan buydu: Bir yanda acıyla yoğrulmuş bir hayat, diğer yanda huzurla sarıp sarmalanmış bir ölüm. Ve ben, ikisinin arasında sıkışıp kalmış bir ruh..."